

103

171. 00. 171. 00. 171. 00.

15

1472

1100

DISSERTATIO IVRIS CIVILIS
DE
IVRE ADCRESCENDI
POST VENDITAM
HEREDITATEM

ad l. 2. §. 1. D. de hered. vel act. vend.

P. 208

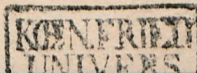
QVAM
PRAESIDE
LVDOVICO GODOFR. MADIHN
IVRIS VTRIVSQVE DOCTORE

DIE XV. APRILIS MDCCLXXII.

DEFENDET

AVCTOR
FRIEDERICVS CAROLVS BEYER
HALBERSTADIENSIS.

HALAE
LITERIS CVRTIANIS.

DISSERTATIO JURIS CIVILIS

DE

JURE ADORATIONIS

POST VINDICTAM

HEREDITATEM

ET ALIIS REBUS

—————

AVCTOR

FRANCIS

EDMONDO GODOFR. MADHUIJ

JURIS UTRIUSQUE DOCTORI

ET NUNC PRAEFECTO UNIVERSITATIS

ALMAE

AVCTOR

FRANCIS CAROLUS BEYER

—————

ALMAE

UNIVERSITATIS

FRATRI ILLUSTRI

EXCELLENTISSIMOQVE VIRO

IOANNI AVGVSTO

BEYERO

SERENISSIMO AC POTENTISSIMO BORVSSORVM REGI IN OMNIVM

RERVVM OECONOMICARVM BELLICARVM ATQVE DOMANIALIVM

SVPREMO DIRECTORIO A CONSILIIIS INTIMIS, COLLEGII

REVISIONIS LITIGIORVM OECONOMICICO

CAMERALIVM DIRECTORI,

RELIQVA.

FRATRI SVO LONGE DILECTISSIMO

HASCE SVAS PRIMITIAS ACADEMICORVM CONATVVM

IN INTEGERRIMAE ATQVE PENITVS DICATAE

MENTIS TESSERAM

SACRAS ESSE CVPIT

OBSERVANTISSIMVS SINCERRIMVSQVE FRATER

FRIEDERICVS CAROLVS BEYER.

PERILLVSTRI
EXCELLENTISSIMOQVE DOMINO
DOMINO
CHRISTIANO LVDOVICO
LIBERO BARONI
DE CORNBERG

DYNASTAE IN LVPKE ET RVCKSDORFF

SERENISSIMO AC POTENTISSIMO BORVSSORVM REGI

A CONSILIIIS INTIMIS, REGIMINIS PRINCIPATVS

HALBERSTADIENSIS PRAESIDI, CVRIAE TVTELARIS

DIRECTORI,

RELIQVA

DOMINO SVO LONGE INDVLGENTISSIMO

HOC QVALECVNQVE

STVDIORVM SVORVM SPECIMEN

SVMMA ANIMI DEMISSIONE

EX VETERVM FORMVLA

D. D. D.

CVLTOR DEVOTISSIMVS

FRIEDERICVS CAROLVS BEYER.

§. I.

Dicendorum ratio.

Inueterata iam eorum hominum, qui Iurisprudentiam opera sua illustrare exornareque studuerunt, consuetudo, vt ea Iuris Ciuilis capita, quae aliqua veritatis specie, in multas quasi atque diuersas partes tractari possunt, nouo saepius et quasi renascente ingenii foetu ad disputandum proponant. Non dicam de illorum interpretum industria, qui sibi pragmatici videntur, licet saepius irato Apolline et reluctante casta Themide longas enarrare videantur nugae. Eorum tantum versatus sum libris, qui sublimioris atque humanioris doctrinae post seculum CUIACIANVM exhibuerunt monumenta.

A

Alio-

Aliorum sane hominum curta supellectile, mihi eo minus opus fuisse credo, in perscrutandis iuris ciuilis mysteriis, de capite quodam dicturo, ex puro nihilque mixto Iure Romano, ingenio felicissimorum sapientissimorumque legislatorum progenito, cum mihi solum in consortium, auxilium praesidiumque vocanda tantum esse haec artis nostrae decora recte duxerim, quae CUIACIORVM, MERILLIORVM, CONTIORVM, NOODTIORVM exemplo, aliam verae iurisprudentiae induerunt faciem. Illi decernant, qui nostra aetate honorem iuriscientiae tuentur, quorum suffragiis si fruerer, me omnem conaminis mei, licet exigui, fructum consecutum esse, grauius laetabor. Specimine quodam proditurus, antequam Academiae valedicerem, inter alia quae mihi obuenerunt, praecipue incidi in illam quaestionem venustiorum hominum in senatu quoque disputatam, vtrum ius ad crescendi post venditam hereditatem ad emtorem etiam pertineat, an vero vendita licet hereditate apud venditorem remanserit? Maximo omnis aevi ICTO IACOBO CUIACIO *Lib. XII. Obseru. Cap. XIII.* quem deinceps plerique et maxime ARNOLDVS VINNIVS *Lib. I. select. quaest. Cap. LV.* et ANTONIVS FABER *Err. Pragm. Dec. L. error V.* secuti sunt, placuit sententia, ius ad crescendi post venditam hereditatem etiam venditori vindicandam esse. Alii autem secundum emtorem litem dandam esse existimant, quorum causam inter ceteros prolixè et ex instituto, spectabili argumentorum serie, instruere conatus est Beatus GODOFREDVS LYDOVICVS MENCKENIVS in *Dissertatione de Iure ad crescendi vendita hereditate ad emtorem pertinente,*

nente, Lipsiae 1747. edita, quae inter eius opuscula sub num. IX. exstat. Ab utraque horum sententia distinguendo recedunt GERHARDVS NOODTIVS atque IOANNES VOETIVS *uterque in Comment. ad Pandectas sub titulo de haered. vel act. vend.* quorum sententiam, etiam singulari argumentorum censu contra Arnoldum Vinnium selecto, tuitus est BALTHASAR BRANCHV *in Observationibus iur. rom. Part. I. Cap. II.* Vis argumentorum, ab his doctissimis ICTis propugnatorum in eo ponitur, quod quidem ius adcrefcendi ipso iure omnino ad venditorem spectare debeat, vendita licet sua hereditaria portione, sed emtorem id ipsum emolumentum, quod venditor, ex portione deficientis coheredis adcrefcente, consecutus est, deinceps a venditore, actione emti eum in finem instituta petere possit. Tandem M. LYCKLAMA *Memb. Lib. VI. Eclog. IX.* alia plane incedit via, causam iuris adcrefcendi, inter venditorem hereditatis, et emtorem definiturus, et quidem hac ratione, vt distinguat, vtrum hereditas ab herede, postquam eam adierit eius autem possessionem nondum adquisiuerit, vendita fuerit, an vero post ipsam hereditatis possessionem adquisitam, emtio venditio sit celebrata. Priori in casu, *emtori hereditatis ius adcrefcendi*, quoniam iam in ipsa hereditate contineatur, in posteriori autem specie *id venditori tribuendum esse* censet, eam motus ob rationem, quod heres, in hac specie non proprie hereditatem sed patrimonium suum, adeoque nec plus nec minus, quam tempore celebratae emtionis in eo fuit, vendiderit. Rationum argumentorumque vi atque vir-

tute, quae pro qualibet harum sententiarum in medium proferri possunt, bene perpensa, non possum vnam alteramue illarum amplecti. Cardio totius rei, in eo posita mihi videtur, duce VLPIANO in l. 2. §. 1. D. de hered. vel act. vend. vtrum portio vacans, iam eo tempore adcreuerit venditoris portioni, quo celebrata est emptio venditio, an vero post initum contractum beneficio iuris adcrescendi coheredis deficientis portio ad venditorem peruenerit. Priori in specie in castris eorum militabo, qui emptori omnia ex iure adcrescendi emolumenta adscribunt. Posteriori vero in casu contrariam amplectar sententiam, venditori ius adcrescendi vindicaturus, reiectis atque discussis GERH. NOODTII, IOH. VOETII ET B. BRANCHV opinionibus. Nihil tamen, meis dissentienti rationibus, ab eorum celebratissimorum Virorum summa eruditione, detrahere cupio, ab eorum sententia discessurus. Id enim semper humanae cognitionis conditio fert, vt in vno alteroue capite, meliorem verioremq; sententiam etiam illi profiteri possint, qui summorum virorum eruditionem summopere in omnibus ceteris admirantur, atque adeo non inuita Minerua, me periculum facere posse, omnino persuasus sum, in perorando aliquo iuris capite, ab aliis quidem, bene multumque disputato, sed nunc in aliam quasi formam ac indolem reformando. Sed non is sum, qui quae forsitan noua proferrem, proprio ingenio tribuam. Longe enim abs sum ab illo improbo hominum genere, qui aliena pro suis turpiter venditant, et quae ex aliorum schedis collegerunt absque grata auctoris

Storis nominatione sibi vindicare audent; sed potius me ea, quae in hisce pagellis praestiti, vti omnia quae in me sunt solidioris doctrinae, quamuis adhuc minima, *deuenerando Praeceptorum Illustrissimo* MADIHNIO, cuius scholae per tria semestria interesse mihi contigit, vnice debere, lubens confiteor, Magnoque Viro grata mente accepta fero.

§. II.

Expositio l. 2 §. 1. D. de hered. vel act. vend.

Non disputabo de iuris adcrefcendi indole, nec mihi iam euoluenda sunt coniunctionum genera, nec spectandae variae diuersaeque iuris adcrefcendi rationes. Ea omnia, quoniam argumenti mei causam directe non concernunt, ex systematicis iuris scientiae libris praepono, et quidem secundum eas notiones principiaque, quae de iure adcrefcendi eiusque variis causis atque generibus dedit explicata, Incomparabilis longeque supra laudes nostras positus Vir, Illustris MADIHNIVS in *Inst. Iur. Ciu. §. 305. seq.* quae mihi adplicanda sunt ad praesentem, quam de iuris adcrefcendi ratione disputaturus sum, causam, inter venditorem atque emtorem hereditatis. Ea omnino est iuris adcrefcendi ratio, vt emolumenta, quae coheredi venditori ex portione adcrefcente aduenire possunt, post venditam hereditatem, tam ad emtorem quam ad venditorem pertinere possint. Totius negotii causa solam facti quaestionem concernit, quid nempe inter emtorem et venditorem in ipso celebrato contractu actum fuerit, atque adeo ex ipsius emtionis venditionis interpretatione tota horum contrahentium ventilabitur causa. Pro-

inde ea mihi potissimum spectanda est interpretandi ratio, quae placuit VLPIANO l. 2. §. 1. *D. de hered. vel act. vend.*, qua penitus introspecta, facili plane negotio, emolumentorum ratio, quae venditori hereditatis, ex iure adscrescendi obuenire possunt, definienda est. Postquam ICTUS *pr.* huius l. 2. normam definiuit causae, quae inter emtorem venditoremque hereditatis agit, ita nempe statuendum esse, *vt neque amplius neque minus hereditatis emtor habeat, quam apud heredem futurum esset*; §. 1. *dict. leg.* sequenti oratione pergit: *In hereditate vendita utrum ea quantitas spectatur, quae fuit mortis tempore: an eo quae fuit cum aditur hereditas: an eo quae fuit cum hereditas venundatur, videndum erit. Et verius est, hoc esse seruandum quod actum est. Plerumque autem hoc agi videtur, vt quod ex hereditate peruenit in id tempus quo venditio fit, id videatur venisse.* Hoc fragmentum compilatores Digestorum decerpserunt ex VLPIANI *lib. quadragesimo nono ad Sabinum*. Si hoc fragmentum quod est in *dict. l. 2. de hered. vel act. vend.*, comparamus auxilio inscriptionum, cum ceteris fragmentis, ex eodem VLPIANI *Libro quadragesimo nono ad Sabinum desumptis*, vt expressa sunt in *Ill. HOMMELII Palingenesia Tom. III. pag. 583. seq.*, satis adparet, ICTUM in hoc libro tractasse doctrinam de interpretatione stipulationum pactorumque contractibus adiectorum. Praeter *dict. l. 2. D. de hered. vel act. vend.*. tria alia fragmenta nempe *l. 3. l. 38. D. de V. O.* et *l. 178. D. de V. S.* ex eodem ICTI libro Digestis Iustinianeis inserta sunt. Cum igitur ICTUS in toto hoc libro, de interpretatione obligationum contractarum doctrinam expo-

exposuerit, satis ample obligationem venditoris ex emtionis contractu super hereditate erga emtorem disputauit, et praecipue in §. 1. dict. l. 2., quaestionem pertractauit vtrum ea quantitas hereditatis quae fuit mortis tempore, an ea quae fuit cum adiretur hereditas, an denique ea quae fuerit quantitas hereditatis tempore celebratae emtionis, ad emtorem pertineat. Et tum generalem supeditat decidendi normam, conuentioni inita standum esse, si nempe de ea quantitate inter contrahentes conuentione aliquid definitum fuit, verbis his *et verius est, hoc esse seruandum, quod actum est.* Sed si de ea quaestione quanta nimirum hereditas, quantaque ex ea emolumenta ad emtorem peruenire debeant? nihil expresse inter contrahentes definitum fuerit, Ictus secundum naturam venditionis eam amplectitur sententiam, quod id venditum fuerit ab herede, quod ad eum ex hereditate peruenit in id tempus, quo venditio celebrata est. Hanc sententiam Ictus satis expressit his verbis *plerumque autem hoc agi videtur vt quod ex hereditate peruenit in id tempus quo venditio fit, id videatur venisse.* Quae si ita sint, ponamus sequentem speciem. Caius et Titius coheredes sunt instituti ex aequa parte. Caius pure, Titius vero sub conditione institutus erat. Pendente conditione Caius hereditatem suam vendit Sempronio. Post venditam hereditatem deficit conditio Titio coheredi adscripta. Deficiente hac conditione portio Titii coheredis nunc deficientis iure adcrendi deuoluitur ad alterum coheredem Caium, qui suam hereditatem Sempronio vendidit. Iam igitur quaestio suboritur, vtrum emolumenta ex portione Titii,
 Caio

Caio venditori adcreſcente, ad emtorem Sempronium, an vero ad ipſum venditorem Caium ſpectare debeant? Tota igitur cauſa, quae horum emolumentorum ratione inter venditorem et emtorem agitur, ſecundum rationes decidendi ab *VLPIANO* *diſt. §. 1. l. 2.* prolatas ſequenti ratione definienda eſt. Ipſum enim ius adcreſcendi tantum pertinet ad coheredem hereditatem adeuntem, adeoque ad Caium venditorem quippe qui ipſa hereditatis venditione hereditatem adierat. Vulgati iuris eſt, eum qui ſemel heres factus eſt citra reſtitutionem in integrum non poſſe deſinere eſſe heres, et quamvis ipſas res corporaque hereditaria ex ſua portione non habeat coheres venditor, pretium tamen in locum rerum emtarum ſucceſſit, atque adeo per pretium ipſum habet hereditatem venditam. Quare tantum de eo ſermo eſt, vtrum absque augmento pretij, emolumenta ex portione hereditatis venditori adcreſcente, emtor hereditatis petere poſſit, ab ipſo venditore: Et in hac quaestione *Vlpianea* ex doctrina ſequenti ratione cauſa venditoris emtorisque dirimenda eſt. Aut enim iam tempore emtionis celebratae portio coheredis deficientis beneficio iuris adcreſcendi ad venditorem peruenit, aut demum poſt illam emtionem celebratam peruentura eſt. Priori in caſu vel expreſſe et reſtrictiue tantum vendita eſt hereditatis portio, quam venditor ex inſtitutione habet, vel minus. Priori in caſu ad quaestionem propositam reſpondemus cum *VLPIANO*, *hoc eſſe ſeruandum quod actum eſt*, atque adeo omnia plane emolumenta portionis hereditariae venditori adcreſcentis, ad eum ipſum ſolum pertinere. Poſteriori
autem

autem in casu tam emolumenta hereditaria, quae venditor in sua portione ex ipsa heredis institutione, quam ea quae ex portione adcrefcende, beneficio iuris adcrefcendi habet, ad emtorem peruenire debent, et quidem ex doctrina Vlpiani, *vt quod ex hereditate peruenit, in id tempus quo venditio fit, id videatur venisse.* Verum enim vero si portio deficientis coheredis, post venditam iam hereditatem ad venditorem peruentura fit, sequenti ratione discernendum esse Vlpiani doctrina iubet. Aut enim expresse inter venditorem atque emtorem id actum fuit, vt omnia plane emolumenta hereditaria, quocumque modo ad venditorem spectent, emtori vendita sint, aut de eo nihil expresse conuenitum fuit. Illo in casu emolumenta ipsa ex portione adcrefcende iure suo sibi vindicare posse emtorem, natura conuentionum adiectarum plane deposcit. Hoc autem tandem in casu, emtor frustra petiturus est emolumenta hereditaria, ad venditorem ex portione adcrefcende iuris adcrefcendi beneficio peruentura, quoniam hoc in casu actum esse videatur, vt id ad emtorem pertineat, quantum ex hereditate peruenit ad venditorem, in id tempus quo venditio facta. Quae si apud animum nunc rite perpendantur, sua facilitate ipsa luculenter constare credo, quantum a veritatis tramite aberrauerint, disputantium de hac re interpretum sententiae, qui de ipso iure adcrefcendi vendita hereditate differuerunt, illudque aut venditori aut emtori vindicarunt. Nemo enim qui naturam hereditatis, qui indolem iuris adcrefcendi, atque coniunctionum varietatem iure ciuili vel leui doctrina degustauit, quaestionem de ipso iure adcrefcendi mouere

B

pot-

potest, cum iuris ciuilibus principia indubia id iubeant, quod emptor per emtionem hereditatis non fieri possit heres, sed tantum de emolumentis ipsis, ex portione adcrefcente capeffendis, inter emptorem atque venditorem causa agitari potest, quae igitur ex solo contractu pactionumque adiectarum tenore, aut principiis eas interpretandi vnice dirimenda est.

§. III.

De commodis ex substitutione pupillari venditori obuenientibus.

Similis Vlpiani doctrina §. 2. dict. l. 2. D. de hered. vel act. vend. me ducit ad illam speciem, breui saltem oratione explanandam, quum Ictus de emolumentis, venditori ex substitutione pupillari obuenientibus, tractauit his verbis: *illud potest quaeri, si etiam impuberi sit substitutus is, qui vendidit hereditatem testatoris, an etiam id, quod ex impuberis hereditate ad eum qui vendidit hereditatem peruenit, ex empto actioni locum faciat. Et maius est, ne veniat: quia alia hereditas est. Plane si hoc actum sit, dicendum erit etiam impuberis hereditatem in venditionem venire. Maxime si eam delata impuberis hereditate venierit hereditas.* Species quam Ictus tractat haec est: In ultimo morientis testatoris elogio scriptum erat, filius meus impubes et Caius heredes sunt, qui etiam heres esto, si filius impubes ante pubertatis annos decefferit. Caius hereditatem suam vendit Titio; deinceps, filius testatoris intra impubertatis annos deceffit, atque

adeo

o

adeo nunc filii impuberis hereditas, iure substitutionis pervenit ad coheredem Caium institutum. Nunc emptor Titius petit a venditore suo Caio emolumenta omnia hereditaria, illi ex substitutione pupillari obuenientia. Proinde quaestio iam oritur, vtrum emptor iure suo actione empti petere possit, a venditore, vt illi praeter quantum ex hereditate impuberis consecutus est? Ictus, si totam eius mentem sententiamque, quasi vno complexu contemplaturi sumus, causam totam distinguendo dirimit. Aut enim in ipsa venditione actum est, vt impuberis hereditas quoque vendita sit emptori, aut non. Priori in specie secundum conuentionis tenorem, eam etiam impuberis hereditatem, ad emptorem pertinere, recte meritoque adfirmat. In posteriori autem specie iterum secernit, vtrum emptio iam celebrata fuerit, antequam delata fuerit venditori impuberis hereditas, an vero post emptionem initam ei deferatur. Priori in casu, causam Ictus definit secundum emptoris intentionem, ex regula illa, quam §. I. dilucide expressam posuit, id nempe inter emptorem et venditorem agi videri, vt quod ex hereditate pervenit in id tempus quo venditio fit, id videatur venisse. Posteriori autem in specie causam pro venditore dirimit, ea ex ratione, quoniam alia est hereditas impuberis, et alia hereditas ipsius testatoris substituents, atque tantum inter emptorem atque venditorem, de testatoris hereditate non vero de alia impuberis hereditate conuentum videatur. In hoc ultimo quidem casu Ictus specialem decidendi rationem amplectitur, quod impuberis hereditas alia sit hereditas ac hereditas testatoris, sed

ICris antiquis solemnem fuisse morem, in speciebus decidendis sibi propositis, rationem amplecti proximam, omnes illi bene intelligunt, qui iuriscientiae veterum ICTorum rationes sibi perspectas reddiderunt, et quidquid est venustiorum hominum. Verum si quis inde ad contrariam rationem in iure adcrendi argumentari velit, eum certe iniustitiae aecusabo. Vnius rei plures esse possunt causae, et vnus positio non inuoluit alterius exclusionem in principiis, quae vno reguntur fundamento, vnaque communi terminantur ratione. Proinde sua sponte corruunt, ea quae ex hac Vlpianea ratione ad contrariam iuris adcrendi causam argumentari ausus est, B. BRANCHV in *sine Cap. 2. Obseru. Iuris Rom. P. I. pag. 9.* Et praeter ea superfedere possumus, eiusdem alioquin elegantissimi viri emendatione lectionis, qui pro NE VENIAT, vt Florentiae legitur, NE FACIAT legendum esse nobis persuadere cupit. VLPPIANVS enim quaestionem mouet, vtrum etiam *id quod ex impuberis hereditate ad eum, qui vendidit hereditatem, PERVENIT, ex empto actioni locum faciat? et maiis est, NE VENIAT,* id est non venit ad venditorem ita, vt actioni ex empto locum faciat. Mihi certe oratio redditione carens in hoc iuris responso Vlpiano latere videtur, idemque schema *ανανταποδοτων* etiam hoc loco obuertatur, quod ICTis Romanis et praecipue Vlpiano tam vehementer se insinuauit.

§. IV.

Contra sentientium argumenta refutantur.

Iam satis expositis, quae nostram sententiam confirmant argumentis, ut et contrasententium rationes profligemus, nobis superare videtur. Prima ergo, inter eos quorum nomina supra dedimus celebratissimos ICROS, res nobis erit cum G. NOODTIO, elegantiorum recentioris aevi ICTorum facile principe. Peroravit summus vir suam de nostra quaestione opinionem, in Commentario ad Digesta sub LIB. XVIII. Tit. IV. de hered. vel act. vend., eaque qua prae multis excellet elegantia, ipso iure adcrecendi tantum heredem frui posse dedit demonstratum. Sed mox a recto veritatis tramite aberrare videtur, cum emolumentum, ope iuris adcrecendi ad heredem perueniens post venditam ab eo hereditatem, actione emti ab emtore peti posse censet, rationibus eum in finem adductis, quae non dicam plane futes, attamen nullius momenti sunt. Miratus sum Magnum virum l. 2. §. 1. et 4. pro sua sententia allegasse, et quidem his verbis in medium adductis: *Oportet emtorem habere non plus et non minus, quam venditoris fuisset, quocumque tempore peruenierit, siue mortis defuncti, siue aditionis, siue venditionis,* AVT DEINCEPS. Frustra enim postrema verba in dict. §. quaeres, quorum sensum a NOODTIO plane alienum, supra satis explicauimus. Nec mais nos mouet alterum argumentum, quod ex §. 18. dict. l. NOODTIUS noster repetiit. Largimur enim emtorem heredis vicem obtinere, sed obtinet illam intuitu ipsius portionis, istarumque rerum quarum per emtionem consecutus est dominium,

adeo, ut uti heres ad aes alienum, suae portioni adnexum, soluere erat obstrictus, et emtor deinde illud praestare obligatus sit. Si enim semper in lege aliqua explicanda, contextus ratio est habenda, certe illud et nostra lex desiderat. Quo facto adparebit, *ULPIANVM*, qui in initio legis, generali regula semel determinauerat, *ut si nihil inter contrabentes actum, id venditum videatur, quod ex hereditate peruenit, in id tempus quo venditio fit*, postea retenta eadem haec regula generali, de singulis casibus disputasse, adeoque quod in eis disposuit, semper de portione ipsa, quam venditor tempore emtionis initi actu habuit, intelligendum esse.

Secundum inter dissentientes locum occupat *M. LYCKLAMA*, qui in *Memb. Lib. VI. Ecl. IX.* sequenti distinctione quaestionem nostram decidendam esse censet. Duos casus a se iudicem distinguit, utrum heres posteaquam possessionem rerum hereditariarum iam nactus esset, illas vendiderit, aut non: Priori in casu pro venditore posteriori autem pro emtore pronunciat. Sed miramur hanc viri egregie docti distinctionem, quem tamen nosse oporteret, ipsarum rerum hereditariarum possessionem non desiderari, ut illae cum patrimonio heredis coniungantur, sed per quamcumque hereditatis acquisitionem, singularum rerum hereditate comprehensarum dominium heredi acquiri, l. 37. D. de acquir. hered., patrimoniumque ipsius heredes cum patrimonio defuncti in unum quasi corpus transformari. Tertius nobis aduersarius est. *G. L. MENCKENIUS*, multis quidem in diss. cit. contra nos disputans, attamen non inuincibilis hostis. Duo sunt argumenta, quantum ego perspicere potui, quibus

bus, inter elegantiores ICTos non infimo gradu positus vir, nobis ostendere voluit, ius adcrefcendi post venditam hereditatem emtori esse tribuendum, quorum vnum ex iuris adcrefcendi, alterum autem ex ipsius emtionis venditionis indole reperere voluit. Vtrumque non magnam speciem prae se fert et ad thesin probandam non sufficit. Post Noodtiorum, Fabrorum, Boeckelmannorum aliorumque magni nominis ICTorum tempora, acta certe agerem, sin multis iam ostensurus essem, ipsam iuris adcrefcendi indolem penitus prohibere, vt illud emtori tribuamus. Cuius enim solidioris iuris cognitionis studio, prima haec principia non fugiunt, et si quis esset illarum ignarus, apud supra nominatos viros, legibus atque solidissimis rationibus confirmata ea reperiet. Negando ergo tantum contra Menckenium litem contestator. Nego enim et pernego arbitrariam definitionem quam in §. 2. dist. adduxit, nulla legum auctoritate subfultam, sed potius illis ipsis legibus, quas in eod. §. allegauit in totum refragantem, neque omnia arbitraria quae ex illa deduxit. Iam negatiuae propositionis probationem nemo a nobis expectabit, quem ista veritas non fugit, ICTum sine lege aliquid stauentem, et pro lubitu optimo liberoque arbitrio sibi notiones formantem, plane audiendum non esse. Propero ergo ad alterum Menckenii argumentum quod in §. 13. latius exposuit. Largior consultissimo viro emtionem hereditatis nullam exceptionem a regula constituere, quod post perfectam emtionem venditionem omne periculum et commodum ex re vendita, in emtorem transeat. Sed quid est quaeeso, quod per hereditatem

tatem

tatem venditam emtori venditum videtur? *id quod ex hereditate peruenit, in id tempus, quo venditio fit §. 1. l. nostrae 2.* Quod commodum atque incommodum ex illo prouenit, ad emtorem spectat, non autem quod plane tempore venditiones in hereditate, nondum fuit, sed ex post facto adcrevit. Veritatem huius dictionis antea disputata confirmant, nec quisquam, qui naturam Emtionis venditionis alacri animo perscrutatus est, singulare quoddam in ea inueniet, cum potius principium omni emtioni commune sit, vt fin nihil de re vendita determinatam, id venditum praesumatur, quod de ista re, tempore Emtionis Vendationis initae, penes venditorem fuit. Non opus esse iudico, vt prolixius dissentientium a mea doctrina interpretum, argumenta, reuellerem, quoniam ex iis omnibus, quae §. 2. et 3. in ipsa legum iuris ciuilibus interpretatione, copiosius satis disputauius, omnes sententiae contrariae sua sponte labefactantur. Quare in praesenti dixisse
sufficiat

T A N T V M.

PRAE-

PRAENOBILISSIMO ORNATISSIMOQVE
DISSERTATIONIS AVCTORI

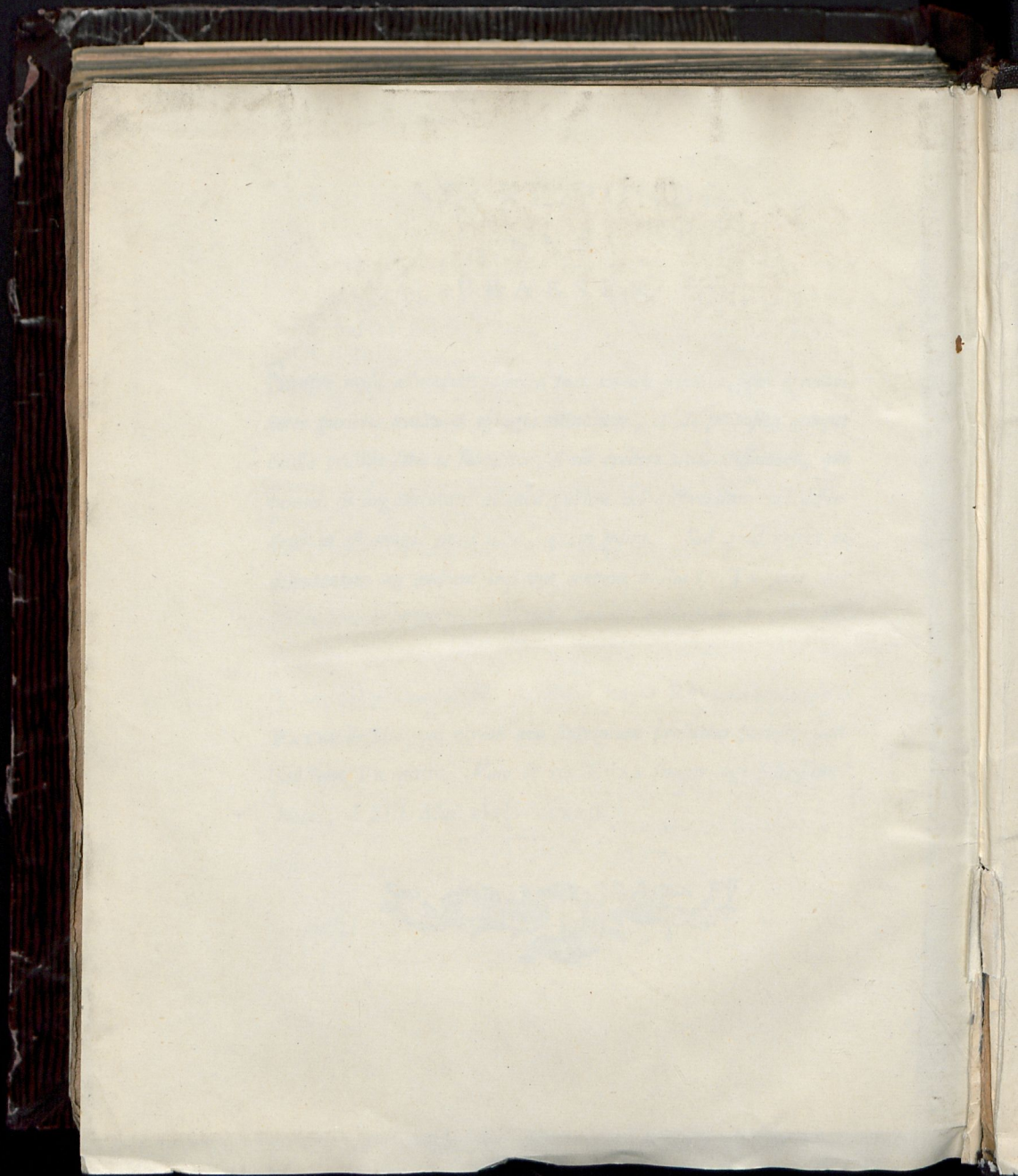
S. P. D.

GEORGIUS SAMVEL MADIHN

IVR. PROF. PVBL. ORD.

Quantum TVA, PRAESTANTISSIME BEYERE, *mibi se probauerit doctrinae copia, ingenii venustas, TVARVM excellentium virtutum splendor, morumque, quam in TE cum omnibus bonis obseruavi, elegantia, nolo iam TIBI commemorare copiosus. Et facile credo TE, qui meum animum ingenuum TIBI consecratum habes perspectum, nec eiusmodi orationem a me expectare. Vidi in TE industriam solertiamque summam, praeclaros in iuris scientiam impetus, TVVM candorem, TVAM probitatem, TVAM comitatem in consuetudine, qua mibi quotidie fere frui licuit, Hem! quanta, decora, quae raro in aliis, ipso*
C *ado-*

adolescentiae flore, effulgere solent, in TE semper admiratus sum.
Est iam excellens BEYERIANI nominis in nostris terris veneratio,
latissimeque diffusa TVAE gentis gloria, ut a BEYERIS iam omnes
exspectent eximia suaque ipsa ex praestantia, honore atque elogio
singulari celebranda, aliisque ad exempli instar commendanda.
Hanc autem TVAM gentem illustrem ex TE, DIGNISSIME BEYE-
RE, novum decoris cumululum augmentumque aliquando esse ha-
bituram liquido plane augurio praesagio ominorque. Gratulor
TIBI egregias has Virtutes, gratulor TIBI tam laudabiliter tam-
que feliciter exantlato labores, quorum luculentum iam nobis
exhibes specimen TVA plane opera, absque ullius adiumento con-
scriptum elaboratumque, documentum certe singularis TVAE Iuris
scientiae bonarumque litterarum doctrinae aptissimum. Vale AMAN-
TISSIME BEYERE, secundo auspicatoque omnis vitae cursu utere,
animumque Tuum ergo me retine. Dabam Halae die XIV. April.
MDCCLXXII.

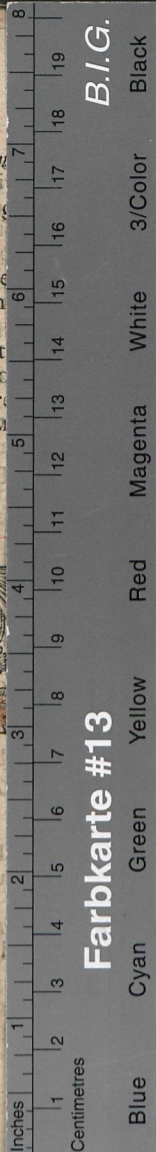
ULB Halle
002 169 592

3

sb

103

15

1472

1100

DISSERTATIO IVRIS CIVILIS
DE
IVRE ADCRESCENDI
POST VENDITAM
HEREDITATEM

ad l. 2. §. 1. D. de hered. vel act. vend.

P. 208

QVAM
PRAESIDE
LVDOVICO GODOFR. MADIHN
IVRIS VTRIVSQUE DOCTORE

DIE XV. APRILIS MDCCLXXII.

DEFENDET

AVCTOR
FRIEDERICVS CAROLVS BEYER

HALBERSTADIENSIS.

HALAE
LITERIS CVRTIANIS.

